

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

L'AMISTAT

Car Llaverias

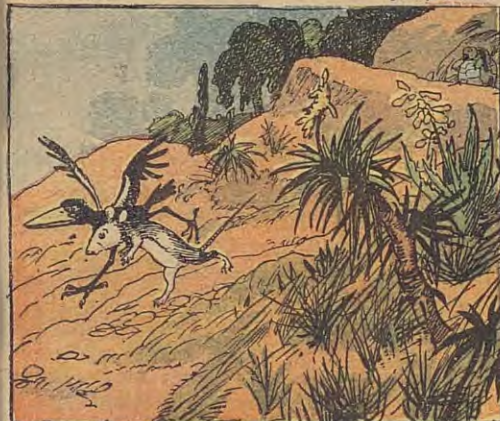
En la més amable companyonia vivien, en un mateix cau, una daina, un corb, una tortuga i una rata.

Un dia, a l'hora de dinar, va faltar la daina. Què serà, què no serà?... El corb, que vola tan ràpid, sortí d'exploració.

I la veié que havia caigut a un parany. Sense entretenir-se a preguntar-li com havia estat allò, tornà a tota pressa a avisar els fidels companys.

Decidiren que la rata i el corb anirien a auxiliar l'amiga i que la tortuga, tan lenta, es quedaria a guardar la casa.

La rata, amb les seves fines dentetes, rosegà el llaç i pogué deslliurar la daina.

La tortuga, però, havia volgut anar-hi i quan tornà el caçador, veient que o havia fet caça, s'apoderà de la tortuga i la ficà dins del sac.

Aleshores, la daina, per tal de salvar la companya, sortí fin-int que anava coixa. Per anar més depressa i perseguir-la, el caçador cuità a llençar el sac.

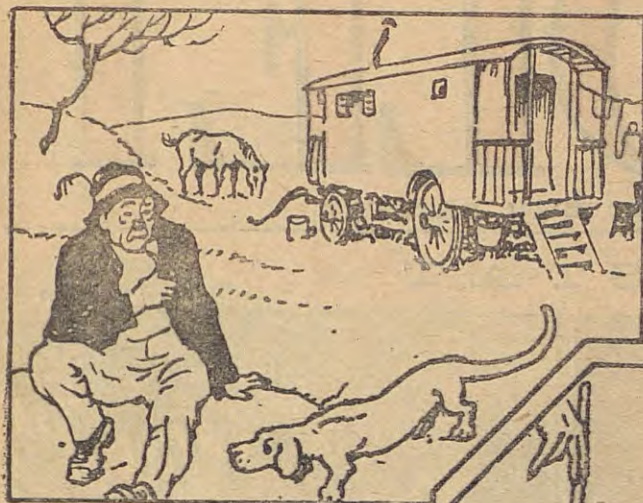
La rata, sempre amatent, hi féu un forat per on pogué sortir la tortuga.

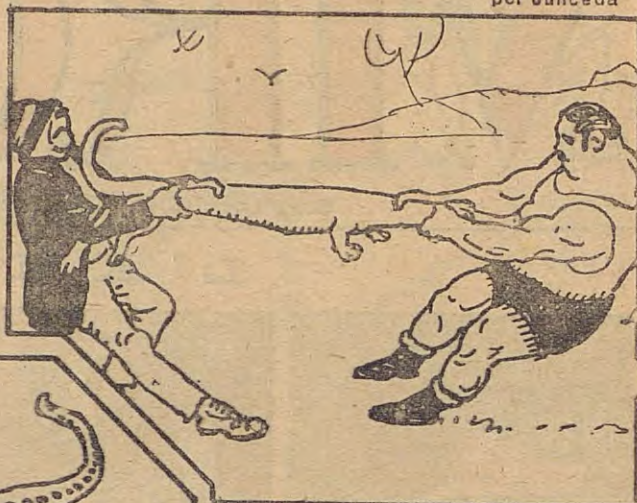
I com que també va poder escapar-se la daina, tornaren tots a casa com a bons companys que s'han ajudat en els treballs d'aquesta vida.

COCODRIL IMPROVITZAT

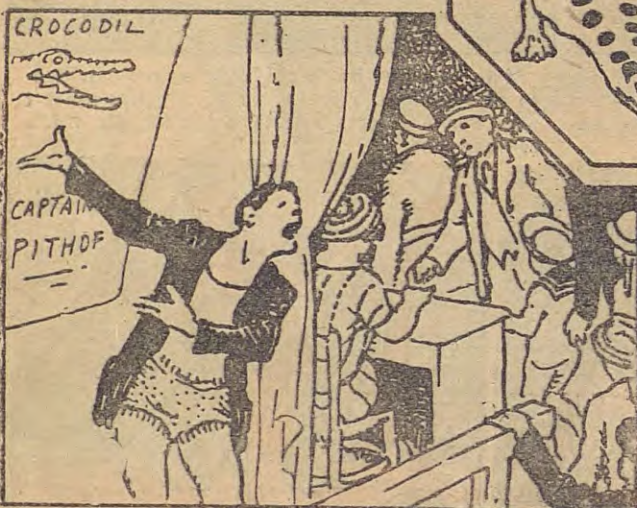
per Junceda

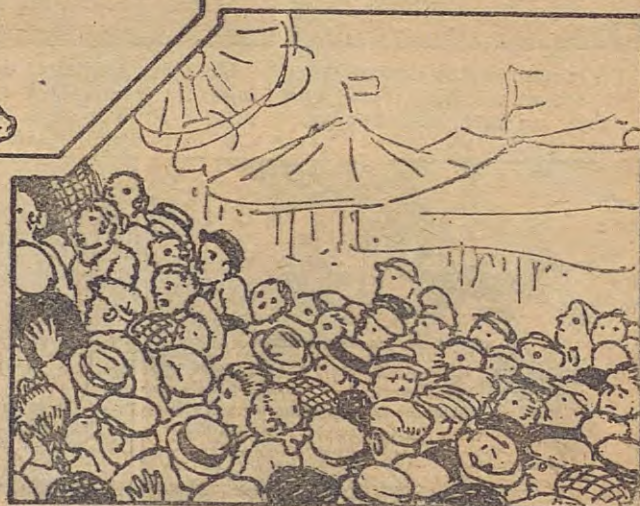
Mr. Pithof estava verament desesperat: Havia acabat els trucs que criden l'atenció del públic! Després de presentar un fill seu, successivament, com el «Nan més alt» i el «Gegant més baix»...

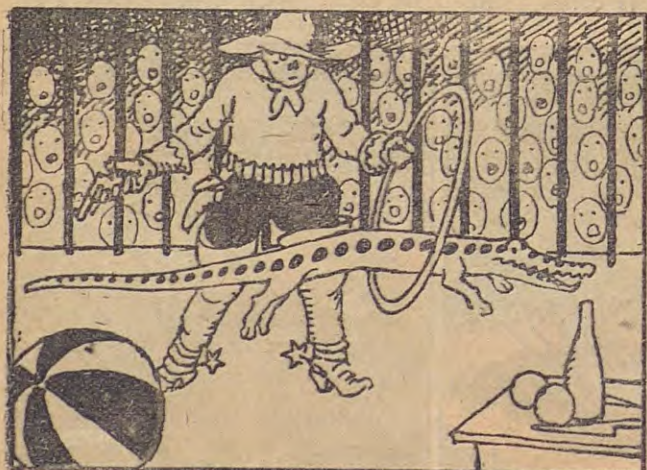
...ja no sabia de què fer mànegues. Però, tot d'una, contemplant el seu basset, va tenir una idea genial: I va ésser la d'anar estirant, estirant la pobra bèstia, fins donar-li...

...tot l'aspecte d'un ferotge cocodril. Unes taques de pintura verda acabaren de fer el pes. En instal·lar la barraca a la fira, l'expectació va ésser enorme. I malgrat haver posat el preu d'entrada al doble que de costum,...

...varen tenir el circ ple de gom a gom mentre duraren les festes. La taquillera va treballar de valent! Quina pedregada de mitges pessetes! Després del futbol, el «cocodril saltador» va ésser ço que més cridà l'atenció a Puigbadoc.

Això sí; el respectable públic sortia més que satisfet d'haver vist saltar el cercol a tot un ferotge caimà, caçat a les mateixes vores del Nil pel valent capità Mr. Pithof.

Naturalment; cada nit, en plegar, els saltimbanquis anaven a celebrar l'èxit al restaurant. I com que destapaven algunes ampolles de xampany, al cap de poca estona, tothom quedava... veritablement Pithof!!!

EL MAGNETISME

(per Serra Massana)

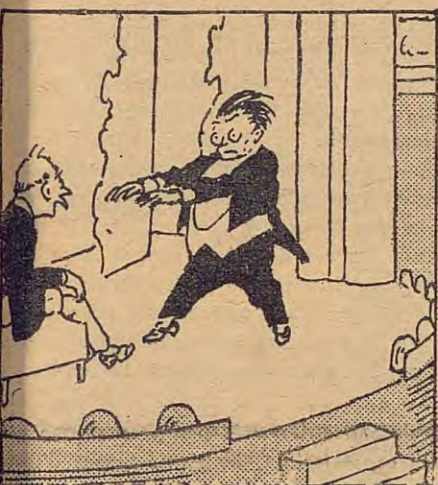
El senyor Ranció, perdulari aficiolat, amb domicili al mig del carrer, feia tres dies que no dormia. En saber que no duia un cèntim, per tot arreu li negaven el dret de jeure damunt d'un llit.

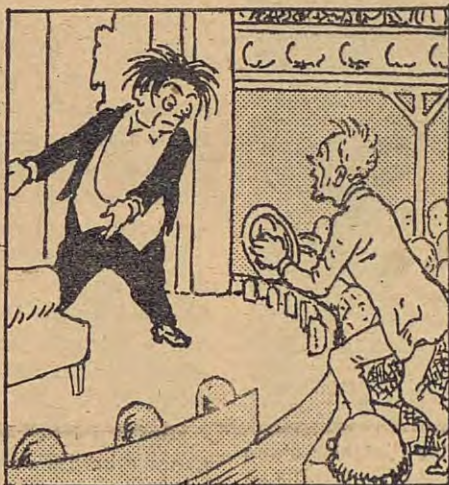
Provà d'anar a dormir en un banc del Parc, però d'allí també le'n tregué un guarda tan ferotge com despietat. El pobre home ja no sabia on anar a pesar figures, quan, aprofitant un descuit...

del porter (descuit ben comprensible, car en aquell moment llegia el «Vi-rolet») es ficà en una sala de conferències on en donava una el cèlebre professor Patatof, amb demostracions pràctiques de magnetisme.

Però el famós professor no tenia pas bona lluna. Inútilment provà i reprovà diferents subjectes. Malgrat els seus esforços, no pogué pas obligar los a fer la més lleugera becaina.

Desesperat, veient un fracàs imminent i terrible, el doctor Patatof intentà el darrer esforç i desmaiadament demanà un nou subjecte. I es presentà tot seguit el senyor Ranció.

el qual s'oferià amablement a deixar-se adormir tant com volgués. En efecte, a les primeres passes magnètiques, el bon Ranció va quedar dormit com un soc. El prestigi del magnetisme...

estava assegurat. El públic fou convidat a pujar a l'escenari per tal de presenciar de prop aquella ronquera magnètica. I foren molts els refractaris que davant de proves tan palpables...

quedaren convençuts. El professor, que havia vist empallidir la seva estrella, la tornà a veure rutilar com mai. En resum: agraït del senyor Ranció, un cop aquest es despertà,...

que va ésser al cap de tres dies, li va regalar una pesseta i trenta cèntims i li buscà un empleu de recollir papers i burilles, ofici en el qual el senyor Ranció esmerça actualment les hores vagaroses.

EN EL MISTERI DELS JONCARS

NARRACIÓ RECOLLIDA PER CLOVIS EIMERIC

(Continuació)

»D'aixç vares dir-ne que el tigde estava enamorat de Jo-
»tindra i que se la va endur per gelos de Puntidji... El cert
»és que avui Puntidji encara plora la seva viduitat.

»Haurien continuat les narracions de Bepin Dey si el
trobar-nos prop d'un grop de cabanes i el so d'una musi-
queta malincònica no l'hagués contingut.

»Una veu fresca i jove cantava una cançó índia, qual lletra
jo no acabava de comprendre. La vaig preguntar als meus
companys, però ells tampoc aconseguien collir-ne altra cosa

»Vaig comprendre llavors les llàgrimes silencioses dels in-
dis i una onada de pietat fondíssima me'ls féu estimar més
del que els estimava.

»Seguirem parlant en Bepin Dey i jo, fins que el angleso
donaren per acabades les seves proves, i llavors, ràpida-
ment, en Bepin Dey, em digué a cau d'orella:

»—Dr teu amic James Burn separa-te'n tant com puguis
»sahib», perquè ell corre perill de mort.

»Hau é de confessar que la nova va impressionar-me? Ve-
ritablement en James Burn no era un home molt simpàtic
encara que jove, feia temps que vivia a l'Índia i es con-
taven d'ell no poques fetes, menys horribles del que co-
rresponien a un enginyer com era ell, fill d'una noble i ve-
lla família anglesa.

»Jo havia acceptat la seva companyia per mitjà de l'altre
company, en David Gordon, d'origen nordamericà i un ve-
ritable cavaller, encara que quelcom apassionat en contra
de les llibertats índies. Però així i tot, l'estrany avís d'en
Bepin Dey em deixà intranquil.

»Quina venjança—no m'explicava d'altre manera l'avís—
menaçava la vida, segurament, d'aquell home, ara tan ri-
ller i tan absent de tota idea de perill?

»En Bepin Dey s'havia separat de mi posant-se altre cop
al cap de la caravana. Jo, instintivament, pretextant que
no oïa bé a en David Gordon vaig col·locar-me prop d'ell,
fugint del veïnatge d'en James. Em mancava valor per a
advertir-lo del perill i per altra part sentia trair la confiança
del guia.

»Anàvem fent camí, descansant només per a examinar al-
gunes arbredes de fulla espessíssima, amb uns troncs d'una
grosària immensa que és desconeguda a Europa. La terra
era un llit de fulles seques, ennegrides per l'humitat con-
stant i al petjar-la els peus s'hi enclotaven del tot, com si
caminessin per damunt de flonja llana.

»Al tombant de migdia, prop d'unes cabanes disperses al
peu de les quals hi havia una nombrosa família amb el seu
cap, que esperava el nostre pas per a recaptar alguna al-

que paraules soltes. La veu semblava eixir de l'interior d'una
cabana, al peu de la qual unes criatures ens contemplaven
encuriosides.

»Si la musiqueta ja deia que la cançó era un plany, més
ho permetien endevinar les cares dels indis que ens acom-
panyaven. Els seus ulls espurnejaven i un silenci absolut
regnava en la caravana.

»Els meus amics interrogaren per la lletra de la cançó a
Bepin Dey, però aquest arronçà les espatlles i murmurà:

»—Una cançó d'infants!

»Els anglesos, que no s'hi trenquen gaire el cap en les
coses dels indis, no varen inquirir més, però jo no vaig res-
tar satisfet. Aprofitant un atur demanat pels meus amics,
que destralejaven l'escorça d'uns arbres, a fi d'examinar la
dureza de la fusta, jo vaig interrogar a Bepin Dey respecte
a la cançó trista.

»—Una cançó d'infants?»

»—A tu t'ho diré, «sahib» (I), perquè ets alemany... Es
»una cançó patriòtica que diu així:

»La meua espasa és molt feble

»i esmosada pels pecats,

»mes encar pot tallar xacres

»del teu cos nafrat... Oh, mare!»

»Cal advertir que els indis no tenen de la paternitat el
concepte que tenen els europeus. Per ells l'Índia és una
Màtria, no una Pàtria.

) Foraster, estrany al país. Generalment s'anomena així als an-
geles.

moina, hi veiérem una font amb un sistema original d'irrigació. Ens trobàrem a la vora d'una bòria de pagesos acomodats i els seus amics anglesos estimaren magnífic el lloc per a menjar i fer un poc de migdiada, que prou que ens convenia, car la cavalcada havia estat llarga i estàvem blaits d'anques.

»A redós d'unes fasies pampoloses, dinàrem els tres amics ben a gust, malgrat jo tingués sempre present l'avís d'en Bepin Dey, que estava entre els seus. Creia, de bona fe, que el mal averany, si n'hi havia d'haver, fóra més tard, a la nit, i pensava que ja trobaria manera d'acompanyar en James Burn a fi d'evitar-li alguna mala passada. Hauria pogut cridar-lo a soles i confessar-li el que m'havia confiat l'indi, però això em semblava una canallada.

»Prenent nostre te, un te riquíssim del que no en teniu idea els espanyols, vaig tenir ocasió d'insinuar a en James:

—»Vós no temeu cap venjança de ningú?

»L'anglès es clavà a riure reganyant unes dents blanquíssimes i iguals.

»Cada dia rebo anònims... No en féu cas si n'heu rebut cap, perquè els indis, que no s'atreixeixen a batre's amb els europeus cara a cara, fan gran arma de l'anònim per a embassardir a dones i criatures. Ja fa molt temps que »estic amenaçat, però encara s'ha de forjar el jatagan que em talli el coll.»

»I l'anglès tornà a riure sorollosament. Se'm va encamenar aquella serenitat i ja no vaig dir res més.

»Acabat el dinar, en David volgué dormir i en James Burn mostrà desigs de recórrer el poblat. Jo tenia son, però desitjava, de totes maneres, vetllar pel meu amic, car si no li tenia molt ample amiat, el veia com un consemblant

tacar-se del grup dels indis a un d'ells, sorrut i malcarat i que en tot el camí no havia dit paraula.

»En James anava a la ventura i jo el seguia a llarga distància, a fi de no ésser notat. Després d'un tomb per l'exterior de les cabanes, en James enfilà el bosc, sense preocupació de cap mena, ni sisquera la de girar-se a veure si el seguien.

»Avençà un bon espai i en arribar a una placeta que feia el bosc, el deturà la presència insospitada de l'indi sorrut, que Déu sap per on havia passat a fi de prendre'ns avantatge. Jo vaig carregar la pistola, tot amagant-me darrera d'un tronc gegant, des del qual podia veure i fins oir.

»En James es parà. L'indi avençà vers ell i es tragué el turbant:

—»Em coneixes?—féu en perfecte anglès i amb una fredor completament britànica.

—»Sí; sou el coronel Richard.

—»Magníficament; veig que l'India no t'ha fet perdre la memòria. Fa sis anys que vinc cercant-te per tot... Hem de liquidar la partida?

—»Sí; aquí mateix, si vols. Portes armes?

—»Les mateixes que tu. Sègueix-me!—i l'anomenat coronel Richard s'entaforà per una sendera que barraven feblement les falsies. Jo també els vaig seguir fortament intrigat. Qui era aquell coronel, del qual jo no n'havia sentit a parlar mai? Cert que en James era vidu, segons confessió pròpia i que la seva muller es deia Victòria Richard... Però això no era prou per a establir càlculs positius, ni sisquera aproximats a la veritat.

»De sobte, l'indi es deturà i digué secament a en James:

—»Passa endavant... No et vull al darrera. Et conec massa.

»En James callà i complí l'ordre.

»Aquell obeïment em semblava fortament misteriós.

»Caminaren potser un quart. A la fi arribaren al peu de un abisme per on davallaren en James i el suposat coronel, per disposició d'aquest... Abans de què jo hi fos a temps, ressonà una detonació que em glaçà les sangs... Un duel? Un crim?

»Vaig córrer, mes ans d'arribar a l'abism m'eixí al pas l'indi sorrut que em deturà:

—»Deixeu-lo, senyor, car ja no necessita res; ell mateix s'ha fet justícia.

»Vaig dubtar, però era tan imperatiu l'accent de l'indi que m'imposà i més quan va dir-me:

—»Es una trista història... Veniu, senyor, que vos la contaré.

»I tornàrem els dos al campament, on seguia becaïnejant David Gordon. En Bepin Dey, ens féu una mena de «pranam» (1) i jo vaig disposar-me a oir una narració que prometia ésser tràgicament interessant.»

(Continuarà)

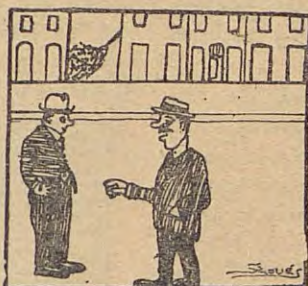
i em creia en el dret d'ajudar-lo en qualsevol mal pas.

»Sortí en James, i jo, fent-me el desentès, vaig convertir-me en la seva ombra i més encara quan vaig veure des-

(1) La salut que es fa als bramins. Es un gran senyal de respecte.

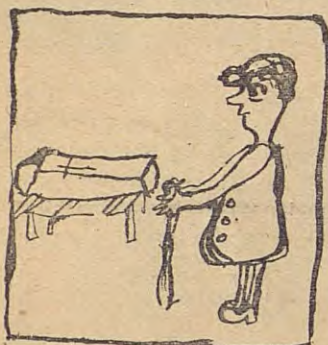
—Què vols beure, tu? Vi ranci
dolç o vi ranci sec?
—No, no. Jo vull veure Vi... rolet

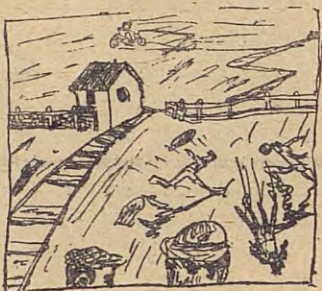
—D'on és aquesta medalla?
—Es de plata: del F. C. Se-
villa.
—Així deu ésser sevillana.

—Per si s'ensorra, l'ombrella
sempre és una seguretat.

—Oh! L'Anton s'ha mort! Es lla-
tíma: Em devia set pessetes.

—Per què vas en tercera?
—Perquè no hi han quartes.
—Perquè no hi han quartos, deus
volar dir!

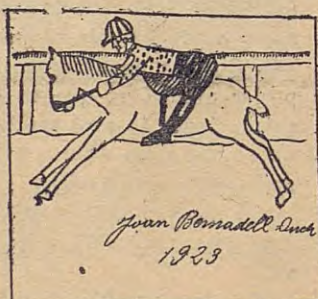
—Quant val el paquet de cara-
mels de tres rals?
—Setanta-cinc cèntims.
—Renoi, sempre canvien els
preus!

—Veïam si em dius un mas
d'altura...
—El campaner...

—Dintre de pocs anys, s'ha d'a-
cabar el món.
—Millor: Perquè així, quan torni
a començar, Adam i Eva, escarmen-
tats, no tornaran a pecar, i no ens
veurem obligats a guanyar-nos el
pà amb la suor del nostre front.

—Apa, córrer, Moreno, que si som
primers, arribarem abans que els
altres.

—No!, el gat de casa ens ha
fugit. No l'has vist pas, tu?
—Sí noi, ara veig que tu el
portes al damunt

—Escollit: Voldria un vi ben bo
—Li donaré un vinet...
—Dongul-me'l brus, si li sem-
bla!

—Aquest mapa és fet amb escala?
—Ja ho crec! Amb bastida i tot!

—I doncs? Què t'ha passat?
—Res: Que ahir la meua dona va
veure que tenia un mosquit al cla-
tell, i em va donar un cop d'es-
combra per veure si el matava.

—Entrem aquí, «Tòfol», que tot
ho donen, veus? «Todo se-da».

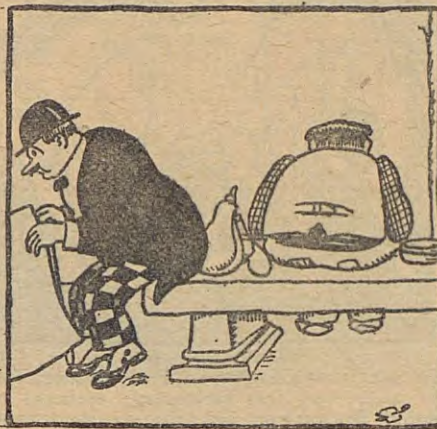
—I el seu marit, amb quin pre-
text li pega?
—No, el meu marit no em pega
amb cap pretext: Acostuma a pegar-
me amb un garrot.

RODOLINS INCOMPLETS

EL BOT DE VI

D. Pep fa un passeig a peu

Sens témer cap entrebanc

El bot de vi ha apretat

FRASE FETA

ENTRETENIMENT

GEROGLIFIC

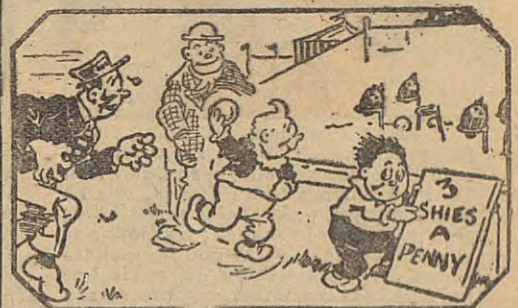
el T1 fill Q ant voldr
i ta f nt Podr

Unir els punts per ordre de numeració sempre en línia recta, encara que es passi per sobre d'altres punts o dues vegades pel mateix lloc.

SOLUCIONS AL NUMERO PASSAT

RODOLINS INCOMPLETS: 1. — Fa una hora que plou bastant i l'ocell es va mullant. 2. — Per treure-li la humitat «dalt l'estufa l'ha posat». 3. — I en retornar a la nit el l'ha trobat del tot rostit. FRASE FETA: Tenir molta correia. GEROGLIFIC: De lo que els ulls no veuen, el cor no en dol. ENTRETENIMENT: Un encenedor automàtic.

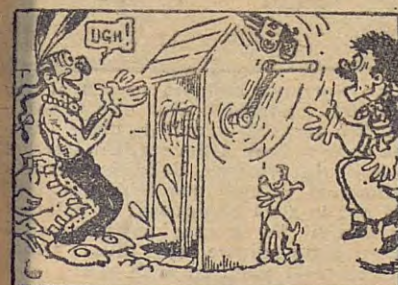
Una brometa pesada

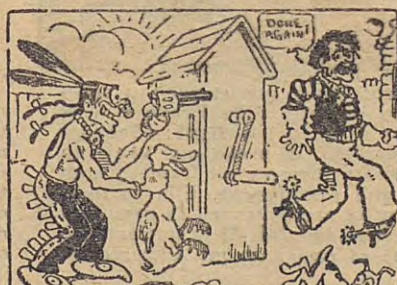
A un pell-roja bevent aigua

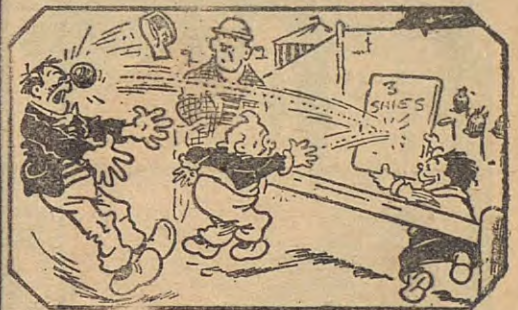
Un bandoler l'ha atracat.

I amb el pes de la galleda

Fàcilment l'ha desarmat.

que a dos nois desvergonyits

els hi val una empaitada.

Una vegada era un pobre pescador que per tota fortuna tenia una euga i una caseta voltada de jardí, on vivia. Un dia va pescar un peix que en treure-li l'am va dir-li: «Sóc ben teu, mes si promets no menjar-me, no te'n penediràs; talla'm el cap i la cua i treu-me l'espina; el cap dóna'l a la muller, el cos a l'euga..»

...i la cua i l'espina sembla-les al jardinet. El pescador ho féu així i al cap de poc temps hagueren tres infants; l'euga hagué tres cavallets i en el jardinet hi nasqueren tres tarongers, creixent acada un d'ells una espasa lluenta i afilada. Cresqueren els tres xavals i també els tres cavallets i cada noi posseí un cavall, un taronger i una espasa. En Joan i en Toni, no de tanta bondat com en Ferrandí, sols estimaven els cavalls llurs per fer-los córrer, donant-els hi poca civada; en canvi, en Ferrandí, demés de no cansar el seu cavall i fer-li anar tip, el besava al front tots els matins en aixecar-se.

Y heu's aquí que un dia... en el front del cavall d'en Ferrandí s'hi veié lluir una estrella, i en Joan i en Toni n'hagueren tanta enveja, que en Joan, enutjat, pren el seu cavall i diu: «Me'n vaig a córrer món; en marcir-se el meu taronger, serà que necessitaré socors.» En ésser lluny del poble trobà una casa amb una geganta al seu portal, i ell que li demana hostatge.

«Resteu-li féu la geganta, més,

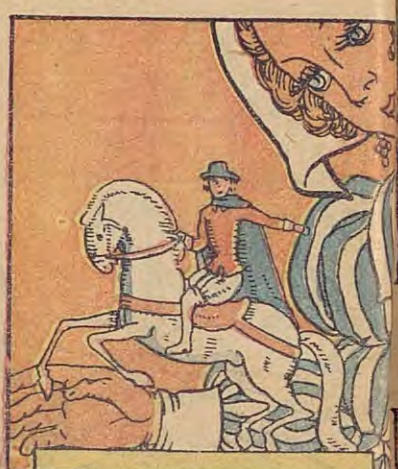
Mes heu's aquí que el cavallet del bon Ferrandí en veure a... la geganta que començava a fer la mateixa, s'encabrità i, donant coratge, al seu genet, aquest, espasada vé i espasada và, li exigí els germans. I en Joan i en Toni retaren molt agraïts del seu germà. Mes aquest els advertí: «Es al meu cavallet a qui deveu la vida, que d'haver estimat més als vostres, també s'haurien comportat així.»

abans termeu el cavall a l'anella.» I com en Joan necessitès una corda perquè les brides no arribaven, ella que s'arrenca un cabell i li dóna. I en prendre'l en Joan, ell i el seu cavall es tornaren de marbre.. En aquell moment el seu taronger marcí, i en Toni, en veure-ho, pren el seu cavall i marxa a prestar socors al seu germà, advertint a en Ferrandí: «Si el meu taronger marceix també, vina»

Mes heu's aquí que el rei tou sabedor de la valentia d'en Ferrandí i el féu cridar a palau i li digué: «Sabedor del teu coratge, et prego que vagis en cerca d'una princesa molt formosa amb la qual vull maridar-me. Ella és molt exigent, puix cap jovecell és prou bell i ric per maridar-s'hi. Si la portes i fas per a què es casi amb mi, t'ho recompenaré.»

I arribà a casa de la geganta, on demanà hostatge. —«prou,—féu ella, mes, abans, fermeu vostre cavall a aquesta anella...» En Toni així ho anava a fer, mes les brides tampoc arribaven, i lo succeí a en Joan també succeí a en Toni, mentre que el seu taronger llanguia també, i en Ferrandí, a l'apercibir se'n, pren el seu cavall i cap a ca'la geganta s'ha dirigit.

En Ferrandí demana consell al seu cavallet, i aquest li diu: «No t'espantis. Em tornaré vaixell de vidre i fes-me anar sempre a llevant. En ésser al país de la princesa, deixaràs veure a tothom el vaixell, que cridarà l'atenció per la seva boniquesa; la primera de tots hi fas passar la princesa i quan sigui dintre em dius: «Apa, vaixellet»—i partiren amb ella.